

BOLDOGSÁG TÍZEZER KILOMÉTERRE

Na, most képzeld el, mi történt. Az ember tényleg azt gondolná, a huszonegyedik században ez már másképp van, de aztán rá kell jönnöm, semmi sem változott az évszázadok alatt. Nem létezik barátság férfi és nő között. Pedig mondhatom, ez az egy dolog hiányzik az életemből. A férjem olyan, amilyen, de azért elvagyunk. Csak ezek a szakmai barátságok nem akarnak összejönni, ami nélkül képtelenség előrelépni. Nem lehet ezekbe a körökbe bekerülni, kivéve, ha az ember valahova beházasodik. Az meg ugyebár ugrott, Kálmánnal már tíz éve együtt vagyunk, ott a két gyerek, a ház, ezt mégse olyan könnyű felrúgni. És akkor megint ott vagyok, ahol a part szakad, a férfiak osztják a lapokat, én pedig nem tudok közéjük férkőzni.

Most is valami ilyesmi történt, pedig igazán annyira igyekeztem. Még ruhát is rendeltem, hogy kicsit jobban nézzek ki. Ne értsd félre, tényleg nincs okom panaszra e téren, Kálmán sokszor dicsér, hogy szinte semmit sem öregedtem az évek alatt. De egy új gönc mégis jót tesz a fellépésemnek.

A ruha pöttyös volt, és ujjatlan. A karomat vékonyította, a derekamat karcsúsította, és a jobb lábszáramon kidomborodó lila visszereket némileg takarta. Azt gondoltam, ez épp jó lesz ahhoz, hogy Jenőt még utoljára meglátogassam. Az utóbbi időben elég jóban voltunk, többször összefutottunk versenyeken is. Tanácsokat adott, mutatott új technikákat, és ha valami nem sikerült, biztatott, tartsak ki. Szóval emiatt nagyon felnéztem rá, és kíváncsi lettem, egyébként mit csinál. Esténként fényképeket kerestem róla a neten, elolvastam minden vele kapcsolatos hírt, követtem a Facebook bejegyzéseit.

De hidd el, ez pusztán szakmai kíváncsiság volt, különben sem éreztem rajta, hogy érdekelném. Jó, az elején felmerült bennem ilyesmi, de aztán mindenhova vitte a csaját, sose nézett úgy rám, és csak szakmai kérdésekről beszélgettünk. Persze, ez egy kicsit bosszantott, egy jó nő mégis nehezen viseli, ha egy férfinak nem tetszik. De aztán magamra szóltam. Hiszen öregebb vagyok nála pár évvel, meg ott a család, neki meg van barátnője, mégis mit akarok?

Tegnapelőtt aztán kiderült, hogy Jenő hosszabb időre külföldre utazik. Persze azt csinál, amit akar, nem tartozik elszámolással, nem vagyok se kutyája, se macskája, de legalább szólhatott volna. Nem akartam szemrehányást tenni, inkább írtam neki egy levelet. Kértem, hogy vigyázzon magára, mert nagyon fontos lett nekem a barátsága. A világért sem akartam, hogy félreértse, ezért még azt is hozzátettem, hogy ugyan jó pasinak gondolom, de nem akarok tőle semmit, tiszteletben tartom, hogy van valakije, és sok boldogságot kívánok nekik.

Nem sokkal később felhívott. Először hezitáltam, felvegyem-e. Féltem, hogy rám pirít, miért írogatok neki, netalán nyomulósnak gondol, de közben furdalt a kíváncsiság, mit akar mondani. Tök kedvesen szólt bele a telefonba. A hangja mély volt, és bársonyos. Beszéltünk a lovakról meg az utolsó bajnokságról, aztán rátértünk a levelemre is. Azt mondta, szereti a rizikós dolgokat, de nincs miért aggódnom, egy családjával azért ő sem kezdene ki.

– Akkor jó – helyeseltem a vonal túlsó végén, és örültem, hogy ezt ilyen jól meg tudtuk beszélni.

Bár azért jobban esett volna, ha ezt nem ilyen nyíltan közli. Vagy ne adj isten, az se lett volna tragédia, ha egy kicsit megerőlteti magát, és hazudik. Mégse kell egy nőnek a tényeket ilyen nyersen az orra alá dörgölni!

– Még összefuthatnánk, hogy elbúcsúzzunk – javasoltam ekkor, de csak azért, adjak neki még egy esélyt, hogy ne ilyen kurtán váljunk el egymástól.

Tudom én, a szíve mélyén ő is mást gondolt, csak néha nem tudja, hogy kell a dolgokat szépen megfogalmazni.

– Ugorj át hozzám, még úgysem jártál a Csirkefarmon – válaszolta.

Először nem tudtam, mit mondjak. Tisztában voltam azzal, hogy egy rendes nő mégsem állíthat be csak úgy egy férfihoz, de aztán eszembe jutott, mi van, ha semmi rosszra nem gondol. Hiszen épp most beszéltük meg ezt az ügyet, még a végén megsértődik.

És mintha megérezte volna a zavaromat, hozzátette:

– Nagyon kevés időm maradt az indulásig, remélem, nem gond, ha ezt kérem tőled.

Igent mondtam, na, nem tagadom, de nem hiszem, hogy más ne tette volna meg ugyanezt a helyemben. Ennyi rugalmasság belefér, ha a jó barátunk hirtelen külföldre utazik. Abban maradtunk, hogy másnap kora délután beugrom hozzá félórára.

Nem is lett volna több időm, mert közben mi is utazásra készültünk Kálmánnal. A pszichológus, akihez jártam az utóbbi időben, azt javasolta,

gyűjtsünk közös élményeket, úgyhogy befizettem magunkat egy buszos körutazásra.

Mondjuk, nem volt sok kedvem menni, mert ilyenkor az történik, hogy én nézem a romokat, Kálmán meg szuszog mellettem az árnyékban. Igaz, jókat eszünk, meg a szex is rendben van, tényleg egészen kellemes, csak egy kissé jól nevelt, érted, hiányzik belőle a tűz meg ilyesmi.

Arról nem beszélve, hogy Kálmán nem tud a lovakról semmit, szemben mondjuk Jenővel, akivel órákon át képesek vagyunk erről dumálni. Kálmán elvan a csempeboltjával, ott mindig van egy csomó intéznivaló. Jenő viszont mindenkit ismer, aki számít a lovas szakmában. Igaz, sok ellensége is van, de bízom benne, hogy azért bemutat majd néhány fontos alaknak. A férjem persze jön ezzel a szokásos szöveggel, hogy csak rajtam múlik, mit érek el, és hogy mindenki a saját szerencséjének a kovácsa, csak azt nem érti, hogy ez manapság nem elég.

Szóval abban bíztam, talán Jenő segít majd, hogy végre elismerjenek az emberek. Ennyit igazán meg lehet tenni a másikért akár barátságból is, nem igaz?

Na, tehát ott tartottam, hogy Jenő a város szélén lakott. Autóval gyorsabban odaértem volna, de nem akartam, hogy Kálmán meglássa a környéken a kocsimat. Már így is kivolt, amikor nemrég megtalált a fiókban egy szerelmes verset, amit én írtam az egyik hétvégén. Hiába magyaráztam, hogy ez csupán a fantázia szárnyalása, nem akarta elhinni. Egész este faggatott, miért írogattam olyanokat, hogy évente kétszer szerelmes szoktam lenni.

– Ezek csak szavak – legyintettem, mert azt mégsem mondhattam el, hogy lassan már az ördöggel is kefélnék, csak hogy végre előre tudjak lépni.

Nem akarok mindig én lenni az utolsó, a kicsi, akinek még negyvenakárhány évesen is tanulnia kell a nagyoktól. De ezt ő nem érti, csak prédikál az önállóságról, meg arról, hogy ehhez először saját magamat kellene többre tartani.

– Hisz épp ez az, ami nem megy! És ha ez így lehetetlen, akkor most azonnal öngyilkos leszek – vágtam múltkor a fejéhez.

Erre nem mondott semmit.

De hogy szavamot ne feledjem, gyalog indultam el tehát otthonról. Miközben sétáltam a poros főúton, a kis kosárkámban lóbáltam magam mellett tíz darab omlós meggyes lepényt, amelyeket a délelőtti folyamán sütöttem otthon. Ez volt a specialitásom, és amióta megkaptam ezt a légkeveréses modern sütőt Kálmántól, azóta az egész család folyton könyörög, hogy süs-

sek minél többször. Azt reméltem, Jenőnek is ízlik majd, és magával viszi a távolba az emlékét.

Útban a tanyája felé próbáltam elképzelni, milyen lehet a Csirkefarm, amiről már olyan sokat hallottam. Magam előtt láttam a ház körül kapirgáló tyúkokat, kacsákat, egy felsepert, átgerblyézett karámot, bokszokat, ahol a lovak lecsutakolva állnak, mellette a rendezett szénabálákat. Gondoltam, a ház is olyan egyszerű lehet, semmi céció, semmi felhajtás, Jenő nem ilyen. Fából készült bútorok odabenn, a falon népi szöttesek, bárányszőrök a földön, a sarokban kandalló, a falon fakereszt, merthogy Jenő amúgy templomba járó ember. Ez különben engem egyáltalán nem zavar, hiába más a vallásunk, a hit az igazán fontos, nem a származás, ebben a tekintetben hasonlóan gondolkodunk.

Jenő egykor a felesége és a kisfia miatt építette ezt a helyet. De azt halottam, a nagy szerelemből szörnyű háború lett. Gondolom, ezért is választott magának egy ilyen kis salátalevelet, mint ez a Juli, aki mindig csöndben kuksol a sarokban, ha lovaglás után iszunk valamit. Jó, persze kerek a segge, és nálam tíz évvel fiatalabb, de azért egy okos, érett nővel mégsem tud versenyezni. Különben is manapság egy kis korkülönbség igazán nem számít, ennyire azért legyünk már felvilágosultak a huszonegyedik század elején! Az más kérdés, hogy Jenőtől én úgysem akarok semmit.

Útközben néhány fiatal lány ment el mellettem. Valami újságcikkről beszélgettek, amelyben azt olvasták, hogy a boldogság csupán helyes döntések kérdése. Ezen egy darabig gondolkodtam, és eszembe jutottak az estéink Kálmánnal. Míg én bújtam a lovas szaklapokat az egyik fotelben, és arról álmodoztam, hogy Rómában és Münchenben versenyezzem, Kálmán akciófilmeket nézett, és közben nagy nyögések kíséretében néha szellentett egyet. Na, de tudom, ez apróság, nem szabad, hogy az ember túl mohó legyen. Végül is nem bánt, nem ver, bár az igaz, beszélhetne velem szebben is. Mégis jobb, ha az ember megelégszik azzal, ami jutott neki.

De ahogy sétáltam tovább, egy idő után befészkelte magát a fejembe a gondolat, mi lenne, ha mégis lelépnék Jenővel. Igen, igen, most itt úgy határoznánk, hogy együtt utazunk el. Azt a kis nőcskét úgyse viszi magával. Múltkor mondta a haverja, Tibike is, hogy csak kényszerből van vele, és az a jó benne, hogy tökre megérti, ha Jenő más nőkkel is. Jó, tudom, durva az egész, én nem is értem, hogy engedhet meg egy nő ilyesmit, én ezt biztosan senkitől sem túrném.

Szóval tudtam, ő sem egyszerű ember, kicsit nyers a modora, nem veti meg az italt sem, és ott vannak ezek a nőügyek. De mit tegyek, libabőrös

leszek, ha beszélgetünk, vagy ha csak rám néz. Nem beszélve arról, hogy milyen tehetséges. Egyszerűen másnak érzem magam, ha a közelében lehetek, és biztos vagyok benne, hogy jó ember válna belőle egy rendes nő mellett. Kálmánt kikupáltam, talán Jenővel is elbírnék, Kirgizisztánban pedig boldogok lehetnénk. Elkísérem minden versenyre, és talán egy idő múlva ő is segítene nekem. A kirgiz nép igazi lovas nemzet, ott legalább megbecsülik a tehetségeket.

Aztán havi egyszer hazajönnék meglátogatni a gyerekeket, a nyári szüneteket pedig nálam tölthetnék. Szerintem ezt nem bánná Jenő sem, neki is van egy fia, gondolom, akar vele találkozni, én pedig az anyja helyett anyja lennék annak az árvának, akivel állítólag a Jenő volt felesége rohadtul nem törődik.

Jó, persze tudom, az enyéim kiborulnának, ha lelépnék, meg a férjem biztos, úgy alakítaná, hogy a válás után egy fillért se kapjak, de könyörgöm, szeretnék most már egy kicsit én is élni, és a karrieremmel törődni!

Mire idáig jutottam, majd kiugrottam a bőrömből, hogy nemsokára meglátom ezt az izmos, magas és fess férfit, a karján kidudorodó ereket, a csípőre tolt gatyát, a kikandikáló szőke szőrt a köldöke alatt.

A Csirkefarm bejárata egy hatalmas, faragott székelykapu volt. Nemrég készülhetett, még éreztem a gyanta illatát, ahogy közelebb léptem. Forróság öntött el, újra megjelent előttem Jenő képe, ahogy félmeztelenül felém rohan az istálló felől. Nyikorgott az ajtó, amikor remegő kézzel lenyomtam a kilincset.

De ahogy kinyílt a kapu, elállt a lélegzetem. Törött székeket, kibelezett fotelokat, felborított asztalokat, elázott papírdobozokat és olajos hordókat pillantottam meg. Kotkodácsolás hangja ütötte meg a fülem. A lomok között tyúkok szaladgáltak, a fotelokban macskák lustálkodtak. Nem láttam senkit, így elindultam a tanyán álló kis ház irányába. Falépcső vezetett a tornácra, ahol egy foltos huzattal bevont kanapé állt. Véletlenül belerúgtam a macska tányérjába, ami a tornác közepén maradt.

Bekopogtam az ajtón. Hamarosan megjelent Jenő egy szál trikóban és alsógatyában. Borostás volt az arca, a haja kócos, a szeme piros. Mintha akkor ébredt volna. Nyújtózott egyet.

– Kicsit hosszúra nyúlt az éjszaka – mondta, és megdörzsölte a szemét.
– Már ilyen késő van?

Az asztalon üres üvegeket és koszos poharakat láttam, ugyanaz az átható dohsszag csapta meg az orromat, mint ami mindig a ruhájából áradt. A háta mögött benéztem a szobába. Bögrék, tányérok árválkodtak minden-

hol, rajtuk megszáradt ételmaradék. A falon kiszuperált biciklikerekek, ócska kalapok, régi térképek és lovakról készült poszterek. A sarokban vetetlen ágy. A levegőben legyek zümmögtek.

Rámarkoltam a kosárkámra, amelyben a meggyes süteményt hoztam.

– Tedd csak le – mondta Jenő borízű hangon, azzal arrébb sodort néhány holmit a ragacsos asztalon.

Rávigyorogtam, de inkább a karomon tartottam, és tovább tébláboltam a tornác közepén.

– Örülök, hogy eljöttél. Ezek a tegnapi cimborák eléggé kifárasztottak – folytatta, majd mélyen a szemembe nézett.

– Én is örülök – válaszoltam óvatosan.

– Hogy tetszik itt nálam? – mutatott körbe, majd kihúzta nekem az egyik törött széket, ő pedig levetette magát egy kiszuperált moziülésre.

Fél fenékkal leültem, majd elsimítottam a combomon a frissen vásárolt pöttyös ruhámat, és nem tudtam, mit válaszoljak. Pirulni kezdett az arcom, remegett a lábam.

Elnevette magát.

– A férfiak már csak ilyenek, tudod, hogy van ez. Persze biztosan más lenne a helyzet, ha lenne valaki, aki igazán törődne velem.

Lesütöttem a szemem, a szívem a torkomban dobogott, közben eszembe jutott az otthonom, a fényesre suvickolt konyha, a makulátlan szőnyegek, a friss virágillat, amely megcsapja az orromat, ha belépek a házba. Nemrég vettem egy konnektorba dugható illatosítót akciósan az egyik bevásárlóközpontban. Harminc nap garantált frissesség, ez volt a dobozra írva. És még váltogatni is tudom az illatokat! Van orgona, narancs, ibolya, rózsa. Kálmánnak is nagyon tetszett, azt mondta, olyan, mintha új lakásba költöztünk volna.

Ismét körülnéztem, és megborzongtam, de aztán magamra szóltam, mindenkit úgy kell elfogadni, ahogy van. Különben is utálatos, amikor valaki így finnyáskodik. De hiába, az émelegés nem akart elmúlni.

– Kérsz? – jutott hirtelen az eszembe, és felpattantam, hogy megkínáljam Jenőt sütivel.

– Nem túl jó a gyomrom – rázta a fejét.

– Búcsúbuli? – kérdeztem.

Bólogatott, aztán mégis elvett a kezemből egy lepényt. Egymásra néztünk. Véres szemében krémszerű csipákat fedeztem fel.

– Miért akarsz elmenni? – kérdeztem ekkor tőle.

– Itt nincs jövő – komorodott el, miközben turkálni kezdett az orrában.

– Benned annyian hisznek.
– Én nem fogok senkihez sem dörgölözni – magyarázott drámai hangon, majd a kezét a gatyájába törölte.
Nyeltem egyet.
– Legutóbb valami olyasmit mondtál, hogy több pénzt kap a szövetség – tapogatóztam tovább, mire élesen rám pillantott.
– Igen, mindenféle idióta rendezvényen kéne fellépnem, ha tudni szeretnéd. Engem viszont senki sem fog díszpintyként mutogatni, érted? – közölte kitégult pupillákkal, és az asztalra csapott.
Az asztal megbillent, az egyik üveg legurult a földre, és darabokra törött. Összereztem a zajtól, a tornácon ülő macska elszaladt, Jenő viszont mit sem törődve ezzel, ismét az orrát kezdte tisztogatni.
Egy darabig hallgattunk. Ekkor eszembe jutott, hallottam valamit arról, hogy a múltkor összerúgta a port a lovasszövetség főtitkárával, Nógrádi Botonddal. Állítólag hatalmas botrány volt. Jenő ráborította a pasasra az asztalt, mert a titkár olyan képet tett ki róla a Facebookra, amin nem nézett ki elég izmosnak.
– Nem a múltkori balhé miatt van ez az egész? – kérdeztem ekkor óvatosan.
Jenő felpattant, hadonászni kezdett.
– Már te is kezded? Az az ember egy féreg! – ordította vörös fejjel. Az orrlyukai kitégultak, fújtatott, mint egy bika.
– Jól van, csak kérdeztem – visszakoztam, és jobbnak láttam, ha egy újabb pitét tömök belé.
Lerogyott a székre. Rágni kezdett, ismét morzsák ugráltak a szája szélén.
– Azért jó neked – sóhajtottam, miközben a kosárkám fogantyújába kapaszkodtam.
– Miért? – nézett rám bambán.
– Te legalább számítasz. Bárcsak tudnám, mi a titok – tördeltem a kezem.
– Túl sokat foglalkozol másokkal – legyintett, és beletúrt a hajába.
Aztán az asztalra könyökölt, de nem vette észre a karja alatt lévő mocsos tányért. Meglökte, és a lecsószerű ételmaradék az ölében kötött ki.
– Hogy döglőne meg az összes vendég, aki valaha itt járt – morgott, és söpörni kezdte magáról a maszatot.
Nyeltem egyet, de aztán elővarázsoltam egy zsebkendőt a kosárkámból, és odanyújtottam neki.
– Szerinted mit tegyek? – néztem rá ártatlanul.
Elkapta a karom.

– Gyere ide – mondta fátyolos hangon.
 – Mit akarsz? – kérdeztem, miközben a gatyáján árválkodó paradicsomdarabkákat néztem.
 – Olyan régóta vártam erre – folytatta, és közelebb akart húzni magához. Átható pálinka- és fokhagymaszag csapta meg az orromat. Gombócot éreztem a torkomban. Szédülni kezdtem, levegő után kapkodtam, a szívem a gyomromban dobogott.
 – Fogalmam sincs, miről beszélsz, én csak búcsúzni jöttem – nyeltem egyet, és próbáltam hátrálni, de nem vettem észre a macska tányérját, és majdnem hanyatt vágódtam.
 – Tulajdonképpen mi a te bajod? – kérdezte Jenő ingerülten, és elengedte a karom.
 Hadonászva magyarázni kezdtem, miközben igyekeztem visszanyerni az egyensúlyomat.
 – Az, amit mondok. Légüres térben vagyok. Nincsenek barátaim. Jenő összeráncolta a homlokát, mint aki próbál valamit megérteni.
 – Akkor hasonló cipőben járunk – bökte ki végül, és kajánul elvigyorodott.
 A gyűrött képéről félszemű Jack jutott az eszembe.
 – Hogy érted?
 – Tudod, már én is rohadtul unom ezt a Julit. Aranyos lány, meg minden, de állandóan rinyál valamiért. Kurvára idegesít.
 Elvörösödtem, de ő folytatta.
 – Mit szólnál, ha te meg én... Szóval, lepattanhatnánk egy kis időre.
 – Te megőrültél – néztem félre. – Inkább egyél még egy kicsit, neked sütittem – mondtam, és belenyomtam a szájába a következő pitét.
 Rágni kezdett, és közben le nem vette rólam a szemét.
 – Jó ez a ruha. Talán bálba méysz?
 Ismét elvörösödtem, fogalmam sem volt, mit mondhatnék.
 – Megnézném legalább a tanyát – jutott hirtelen eszembe.
 – Gyere inkább ide – nyújtotta felém a kezét.
 – Legalább a lovakat mutasd meg... – kértem anélkül, hogy hozzáértem volna.
 Lenyelte a falatot, és dülöngélve felállt. Bement a házba, hogy felöltözzék. Figyeltem, mikor tűnik el a félhomályban. Ekkor lábujjhegyen lépkedni kezdtem lefelé a lépcsőn. Leértem a földre, és rohanni kezdtem a kapu felé. Néha hátralestem, nem hallott-e valamit.

Alig kaptam levegőt, mire kiértem az utcára. Ekkor meghallottam a kertből a hangját.

– Hova tűntél, te kis kurva? – kiabálta.

Szaporáztam a lépteimet, hogy minél előbb eltűnhessek. Két utcával arébb végre megnyugodhattam. Nem jött utánam. Csak ekkor vettem észre, hogy a nagy sietségben szétrepedt a fenekemnél a frissen rendelt pöttyös ruhám. Sajnos a kosárcámat meg a tornácon felejtettem, pedig családi ereklye volt, még Kálmán vette nekem egy ünnepi kézműves vásáron.

De most leszartam, legyen vele boldog ez az ember, és már nem bánom azt sem, hogy elutazik. Sőt, azt gondoltam, a legjobb lenne, ha soha többet haza sem jönne, nevetséges, amit megenged magának másokkal szemben! Pár hónapja például szétvert az egyik képviselő fején egy pálinkás poharat, mert azt merete mondani rá, hogy úgy néz ki a lovon a betyáruháiban, mint a levitézlett Rózsa Sándor.

Aztán persze az is kiderült, hatalmas kamu volt az egész, amit az utazása okairól előadott nekem. Valójában az történt, hogy úgy megverte a szövetség titkárát, hogy szerencsétlent kórházba kellett szállítani. Ezután páros lábbal rúgták ki a csapatból, és a balhék miatt senki sem akart vele itthon szerződést kötni.

És akkor itt voltam én, aki tényleg annyira rendes voltam vele, csak jót akartam neki, próbáltam a zűrös ügyeivel nem törődni, adtam neki esélyt, hogy ne maradjon magára, legyenek barátai. És ő ezek után veszi magának a bátorságot, hogy egy tisztos családját csak így lerohanjon?